

Divina Vindecare

Numărul 19
Iulie 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Locul Cuvântului	Pag. 3
2. Însemnătatea crucii	Pag. 6
3. O realitate deja înfăptuită	Pag. 8
4. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 4-a	Pag. 9
5. Invitație	Pag. 16
6. „Obiectivul lui Isus” – Poem	Pag. 17

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Locul Cuvântului

David Clayton, Ianuarie 2007

Din timp în timp, de-a lungul timpului, s-au ridicat mișcări care au accentuat faptul că mântuirea este în Hristos și numai în El. De obicei, această accentuare s-a născut ca răspuns la o perioadă de timp sau la un sistem care accentua omul, faptele omului, poruncile și regulile. O astfel de mișcare extraordinară este mișcarea de reformațiune din secolul 16.

Două extreme

Dar există un pericol care pare să urmărească mișcările care au un astfel de caracter. Acest pericol a existat și va exista mereu, și anume, pericolul ca, în timp ce accentul se pune pe Hristos și pe realitatea vieții Sale în noi, oamenii pot începe să creadă că nu mai este nevoie de cuvântul scris, de vreme ce acum avem și trăim chiar viața lui Hristos. Acesta a fost punctul de vedere al urmașilor lui Munster, acei de pe vremea lui Luther. Strigătul lor era: „Spiritul, Spiritul”. Ei au concluzionat că, de vreme ce acum Îl au pe Hristos Însuși, nu mai era nevoie de cuvântul scris, ci că Hristos Însuși, prin Duhul, îi va ajuta să înțeleagă și să facă în mod automat ceea ce era bine. Abandonând cuvântul lui Dumnezeu, ei au depins de sentimentele proprii pentru călăuzire și, ca rezultat, au sfârșit prin a avea un comportament fanatic și dezordonat. Același lucru îl vedem și în bisericile Penticostale de azi.

Pe de altă parte, probabil pentru a se asigura împotriva unor astfel de extreme, există cei care vorbesc despre neprihănirea lui Hristos, dar care refuză să accentueze realitatea vieții Sale în noi. Ei se centreză pe ceea ce a făcut Hristos pentru noi, dar vorbesc foarte puțin despre ceea ce El face în mine. Consecința este o religie în care se vorbește mult despre Hristos și îndreptățire, dar există o manifestare neînsemnată a vieții lui Hristos.

Neprihănirea în Hristos este un adevăr minunat. De fapt, este tot adevărul în unul singur. Atunci când îl înțelegem, nu numai că descoperim eliberarea omului ca pe un fapt deja realizat, dar suntem umpluți cu admirație și dragoste pentru Dumnezeu și Fiul Său. Dar trebuie ridicată întrebarea, mai ales acum când Îl vedem mai clar pe Hristos: cum putem evita aceste două extreme?

În fiecare dintre cele două cazuri, înțelegerea greșită conduce la credințe greșite, iar acestea la o experiență greșită. Înțelegem, așadar, că temelia experienței creștine este înțelegerea corectă. (Romani 10:14). Este adevărat că o cunoaștere în sine nu va ajuta pe nimeni, dar în același timp nu există nici o dezvoltare, nici o schimbare fără cunoaștere. Dacă oamenii ar crede atunci când învață adevărul, rezultatul ar fi văzut în viețile lor prin revelarea lui Hristos. Așadar, pe măsură ce înaintăm în experiența vieții lui Hristos, să ne asigurăm că o facem având o înțelegere corectă. Aceasta este singura cale de a ne asigura că suntem feriți de prăpastiile în care alții au căzut.

O experiență contrară adevărului

Hristos Însuși trăiește în credincios. Acesta este un adevăr pe care Biblia îl arată foarte clar, în mod accentuat și în repetate rânduri. Această viață a lui Hristos în noi ne oferă o biruință desăvârșită asupra păcatului. Acest aspect este de asemenea unul asupra căruia nu ar trebui să existe nici o îndoială dacă acceptăm ceea ce spune Biblia. Și totuși, în ciuda acestor evidențe, avem nevoie foarte mult de Biblie. De ce? Nu mă va învăța Hristos în mod personal? Nu voi cunoaște în mod automat ceea ce este bine de vreme ce Hristos este Cel care trăiește și nu eu? De ce mai am nevoie de cuvinte scrise dacă în mine locuiește chiar Cuvântul viu?

Asemenea întrebări constituie motivul pentru care este vital să înțelegem ce este implicat în adevărata experiență creștină.

În primul rând, să lămurim acest aspect: toate lucrurile, tot ceea ce avem nevoie sau vom avea vreodată nevoie, ne-a fost deja asigurat. Toate lucrurile ne aparțin. (1 Corinteni 3:21, 23). Dumnezeu a pus în Hristos tot ceea ce omul ar putea avea vreodată nevoie: înțelepciune, neprihănire, sfințire, răscumpărare, putere, viață, etc. (1 Corinteni 1:30; Coloseni 2:3; 1 Ioan 5:11). Toate acestea există ca o realitate independentă de experiența noastră. Indiferent dacă le dorim sau nu, indiferent dacă credem sau nu, ele există. Atunci când o persoană Îl primește pe Hristos, primește și toate acestea pentru că ele aparțin lui Hristos, iar persoana în cauză și Hristos au devenit părtași de aceeași viață. (1 Corinteni 12:13). În Isus locuiește trupește plinătatea dumnezeirii, iar noi suntem desăvârșiți în El. Tot ceea ce El este și are, reprezintă ceea ce noi suntem și avem.

Dar care este motivul pentru care vedem atât de puțin din viața lui Hristos în atât de mulți creștini, chiar și în cei despre care credem că sunt onești și sinceri? Dacă avem într-adevăr viața lui Hristos cu toate aceste caracteristici, cum se face că teoria și realitatea sunt la o distanță atât de mare una de cealaltă?

Cuvântul scris și viu

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să înțelegem locul Cuvântului lui Dumnezeu în experiența creștină. Considerați următoarele versete:

„Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac”. (1 Petru 1:23).

„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”. (Ioan 17:17).

Este adevărat că cine citește aceste versete poate concluziona că ele însele, cuvintele, propozițiile și sunetele sunt cele ce realizează toate aceste lucruri în noi, dar această concluzie ar contrazice pasajele care ne învață atât de clar că Hristos Însuși prin Spiritul Său este Cel care locuiește și lucrează în noi. Cheia pentru înțelegerea acestei dileme este descoperirea legăturii dintre lucrarea lui Hristos, Cuvântul viu, și Biblie, cuvântul scris.

Vorbind în mod general, Dumnezeu nu lucrează în noi dincolo de voința și conștiința noastră. Viața lui Hristos în noi Se manifestă în predarea noastră conștientă și deliberată față de voia Sa, așa cum aceasta este descoperită în mințile noastre. Cu alte cuvinte, viața lui Hristos în noi Se manifestă printr-un răspuns cooperativ, conștient și inteligent la adevărurile pe care El ni le descoperă. Nu este metoda obișnuită a lui Dumnezeu de a prelua controlul asupra trupului sau minții unei persoane pentru a-l influența să se comporte într-un anumit mod, în afara alegerii sale inteligente și conștiente.

Cunoștința precede credința

Atunci când înțelegem toate acestea putem vedea că, indiferent de cât ne oferă Dumnezeu, noi putem primi numai cât cunoaștem în mod conștient și potrivit cu ceea ce credem. Putem fi regi, dar ignoranța ne poate închide într-un trai de cerșetori.

Prin cuvântul lui Dumnezeu ne sunt deschiși ochii. Prin acest cuvânt, viața Spiritului, care ne aparține deja, ne devine cunoscută, făcându-ne astfel capabili de a o experimenta. Cu alte cuvinte, noi suntem deja moștenitorii tuturor lucrurilor, dar nu știm aceasta. Primim puțin pentru că atât ne așteptăm să primim.

Aș compara această situație cu un om care a primit o carte de la un prieten milionar, carte care este scrisă într-un cod tainic. Potrivit a ceea ce el cunoaște, tot ceea ce a primit este o carte. Dar pe măsură ce o studiază zi după zi, treptat, începe să înțeleagă codul. În final, reușește să descifreze o pagină și află că există un anumit cont bancar pe numele lui în care este depozitat un milion de dolari! În tot acest timp el a fost milionar, dar nu a știut. Acum că a aflat, poate începe să cheltuiască. Dar este nerăbdător să ajungă la pagina a doua, pentru că cine știe ce comori îl mai așteaptă!

Adevărul este că el a fost tot atât de bogat din prima zi ca atunci când a descifrat codul, dar nu a știut aceasta, motiv pentru care nu a putut beneficia de nimic. Acesta este un mod de a ilustra legătura dintre experiența noastră și cuvântul lui Dumnezeu. Ni s-au dat toate lucrurile, dar avem nevoie să cunoaștem și să credem. „Credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos”. (Romani 10:17).

Viața lui Hristos în mine îmi schimbă natura, dar nu mă educă în mod supranatural. Tot prin cuvânt îmi descoperă Hristos voia Sa. Așadar, prin Hristos, am o natură spirituală desăvârșită, chiar natura lui Hristos, dar am încă o înțelegere omenească și nu pot experimenta acea natură desăvârșită decât în armonie cu ceea ce știu că este bine. De aceea, Hristos continuă să mă educe prin Cuvântul Său, luminat prin Spiritul Său astfel că, zi după zi, deja desăvârșit în Hristos, devin mai matur și manifest mai desăvârșit imaginea lui Hristos în comportamentul meu.

Așadar, toate lucrurile i-au fost deja date creștinului. De fapt, Biblia afirmă că „lumea” a fost deja împăcată cu Dumnezeu (2 Corinteni 5:19). Dar numai prin Cuvânt putem intra în posesia moștenirii noastre. Fără Cuvântul lui Dumnezeu este ca și când nu am avea nimic, căci cum am putea crede dacă nu cunoaștem? (Romani 10:14). Iar dacă nu credem, nu putem primi. Așadar, Pavel ne spune că neamurile sunt „străine de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor”. (Efeseni 4:18).

Cuvântul scris descoperă adevărul, nu făurește adevărul. El descoperă realitatea lui Hristos care este Adevărul, Cuvântul viu, El Însuși împlinirea întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, a tuturor promisiunilor și cerințelor.

„Căci toate promisiunile lui Dumnezeu în El sunt ‚Da’, și în El ‚Amin’ spre slava lui Dumnezeu în noi”. (2 Corinteni 1:20).

Credința primește viața

Dar cuvântul scris acceptat prin credință reprezintă cheia vitală. Cu toate că toate lucrurile ne aparțin deja în Hristos, viața creștină este experimentată **numai** prin credință. Credința este cea care accesează tot ceea ce Dumnezeu a dat, dar necredința nu primește nimic. Toată atotputernicia, toate binecuvântările, toată puterea și harul lui Dumnezeu nu înseamnă nimic, nu ajută cu nimic pe cel care nu crede. Credința reprezintă cheia care deschide, eliberează și accesează toate resursele infinite ale lui Dumnezeu, resurse care ne-au fost deja date în Hristos, dar despre care noi știm atât de puțin. Cuvântul scris produce credința (Romani 10:17) care primește Cuvântul cel viu. Dar cât din Cuvântul cel viu putem noi primi? Numai atât cât ne așteptăm să primim. Numai în măsura credinței noastre care se bazează pe cuvântul scris.

Așadar, este clar că, pe măsură ce înțelegem mai mult din cuvântul scris al lui Dumnezeu și credem în acel cuvânt, va exista o creștere a experienței noastre în Hristos, Cuvântul Cel viu. Dar aceasta nu se datorează faptului

că nu ni s-au dat **deja** toate lucrurile în Hristos chiar de la început. Nu, ci numai pentru că înțelegerea și credința noastră sunt limitate și luminate în mod progresiv de Cuvântul lui Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care apostolul Pavel s-a rugat pentru efeseni ca ochii înțelegerii lor să fie luminați astfel încât să ajungă să aprecieze cât le-a fost dat în Hristos.

Istoria lui Ghedeon

Istoria lui Ghedeon este o ilustrare bună în acest caz. Ghedeon a trăit în Israel într-o perioadă întunecată a istoriei lor. A fost o perioadă în care au fost conduși și subjugăți de madianiți. Condiția în care se găseau a devenit atât de disperată încât, ori de câte ori își strângeau recolta, madianiții veneau pur și simplu și le luau rodul muncii lor grele, în așa fel încât ei nu puteau face nimic.

Într-o zi, Ghedeon își treiera grâul în teascul de struguri și nu în locul dedicat pentru aceasta, sperând ca astfel să-i înșele pe madianiți și să păstreze o parte din recoltă pentru el. Ghedeon a trăit într-o națiune slabă și disperată. Iar el era la fel ca ei; un bărbat fără putere sau speranță. Tot ceea ce putea spera era ca, prin schimbarea propriilor obiceiuri și prin faptul că se ascundea de madianiți, să reușească să păstreze suficientă hrană pentru a supraviețui.

Dintr-o dată, a fost speriat auzind o voce în spatele lui spunând: „*Domnul este cu tine, viteazule! ... Du-te cu puterea aceasta pe care o ai, și izbăvește pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimit Eu?*” (Judecători 6: 12, 14).

Ghedeon s-a uitat în jurul lui, mirat să vadă cine era această persoană care vorbea (un înger). Cu siguranță că nu putea să fie el, căci el nu era nicidecum viteaz! Dar când a înțeles că el era cel cu care îngerul vorbea, a replicat:

„*Rogu-te, domnul meu, cu ce să izbăvesc pe Israel? Iată că familia mea este cea mai săracă din Manase, și eu sunt cel mai mic din casa tatălui meu*”. (Judecători 6:15).

Cu alte cuvinte, Ghedeon spunea: „Domnul meu, greșești. Eu nu sunt viteaz. Casa tatălui meu este mică în Manase (care este una dintre cele mai mici seminții din Israel) și eu însumi sunt cel mai mic, mai slab, cel mai nesemnificativ din casa tatălui meu. Așadar, eu sunt nimeni și nu am decât puțină putere sau vitejie”.

Avea el dreptate? Îngerul sau Ghedeon greșea?

Dacă Dumnezeu a spus că Ghedeon era viteaz, atunci era Ghedeon viteaz? Bineînțeles că era! Dumnezeu nu poate să mintă. Chiar dacă nu era adevărat înainte, de îndată ce Dumnezeu a spus că așa este, a devenit realitate. Însă, adevărul este că, în ciuda faptului că el era puternic și viteaz, Ghedeon nu putea trăi decât o viață de o calitate inferioară pentru că așa se vedea pe sine însuși! Toată puterea care îi aparținea deja nu-i era de nici un folos până când nu credea în aceasta. Așadar, Dumnezeu a trebuit să facă ceva pentru a-i întări credința; nu pentru a-i mări puterea, pentru că el deja avea toată puterea de care avea nevoie. El a scos afară lână în cursul a două nopți. După prima noapte a fost peste tot ud, dar lâna a fost uscată, iar după cea de-a doua noapte peste tot a fost uscat, numai lâna a fost udă. (Judecători 6:36-40).

În final, Ghedeon a crezut cuvântul lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu a fost suficient de milostiv încât să-i dea dovezi. Dar cu mult înainte de a primi dovezile, Ghedeon era deja viteaz; problema era că el nu credea aceasta. Atunci când, în final, a crezut, Dumnezeu nu a făcut nimic în plus față de ceea ce făcuse deja. Singura diferență era că acum Ghedeon crezuse și datorită acestui fapt, a fost capabil de a experimenta realitatea acelei vieți de putere și vitejie. A plecat însoțit de 300 de bărbați și a distrus cu desăvârșire armata care număra sute de mii de madianiți. Și aceasta numai pentru că a crezut.

Atunci când o persoană crede, Dumnezeu nu are nevoie de a face nimic în plus pentru a realiza mântuirea. Totul a fost deja realizat înainte ca omul să creadă, dar acum, pentru că el crede, este capabil să acceseze realitatea, să înțeleagă și să experimenteze ceea ce era deja adevărat înainte ca el să creadă.

Acum putem înțelege adevărata însemnătate a expresiei „creștere în Hristos”. Asta nu înseamnă că trebuie să devenim mai mult asemănători cu Hristos, ci că trebuie să primim mai mult din Hristos prin faptul că noi credem mai mult, pe măsură ce cuvântul ne descoperă mai mult din Hristos. Creștem în viața, privilegiile, autoritatea și puterea lui Hristos pe măsură ce cuvântul ne conduce din credință în credință. (Romani 1:17).

O călăuză pentru bine și rău

În timp ce cuvântul scris descoperă viața lui Hristos și toată slava prezentă în acea viață, toate date nouă în Hristos, mai descoperă de asemenea, într-un mod și mai desăvârșit, caracterul și standardul neprihănirii. Cu toate că suntem deja desăvârșiți în Hristos, părtași de natura Sa neprihănită, biruitori asupra păcatului, totuși trebuie din nou subliniat faptul că nu avem o cunoaștere desăvârșită. Este posibil să fii predat în mod desăvârșit lui Dumnezeu și să faci în continuare ceva ce nu este în armonie cu voința Sa desăvârșită! Un creștin autentic nu dorește decât să-I placă lui Dumnezeu. El dorește numai să facă bine deoarece el are natura lui Hristos și acesta este modul în care această natură se descoperă pe sine – prin dorința de a face numai bine. Însă, el nu are toată cunoștința lui Hristos și astfel, conceptul său despre ceea ce este bine și rău poate fi în continuare greșit. El poate face ceva greșit, crezând în mod sincer că face binele. Asta nu înseamnă că Hristos nu trăiește în el, ci numai că el

este un copil în Hristos. Un copil are natura, viața, dar nu și cunoștința adultului.

Dumnezeu nu privește un asemenea comportament greșit și ignorant al unui creștin ca fiind păcat – nu mai mult decât nu am privi noi ca păcat dacă un copilăș de doi ani, pentru a imita un adult, rostește un cuvânt urât sau se închină la un idol. Însă, un asemenea comportament greșit cu siguranță că reprezintă greșit caracterul lui Dumnezeu și nu este planul lui Dumnezeu acela de a lăsa pe nici unul dintre copiii Săi într-o asemenea condiție. Așadar, aici descoperim din nou locul vital pe care-l ocupă cuvântul lui Dumnezeu în educarea noastră, în a ne descoperi caracterul lui Dumnezeu și voința Sa cu noi, pentru a fi capabili nu numai de a trăi viața lui Hristos într-un mod sincer, dar și desăvârșit.

Există un echilibru, o armonie și o interdependență desăvârșită între cuvântul scris și Cel viu. Deseori noi mergem către o parte sau alta și așezăm astfel aceste mijloace în opoziție unul față de celălalt. Noi spunem „spiritul, spiritul” sau „Cuvântul, cuvântul”. Dar, în înțelegerea corectă a locului amândurora, descoperim un lucru minunat și, de asemenea, diverse elemente ale lucrării lui Dumnezeu care se armonizează în mod desăvârșit.

Însemnătatea crucii

David Clayton, Noiembrie 2006

„În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume!” (Galateni 6:14).

În acest verset, Pavel vorbește despre decizia lui de a se lăuda numai cu crucea lui Hristos. Dar ce vrea să spună atunci când vorbește despre cruce? La ce se referă el de fapt? La obiectul din lemn? La realitatea istorică a morții lui Hristos? Despre ce vorbește el?

Vedem că lauda lui Pavel în ceea ce privește crucea este o consecință a ceea ce crucea a realizat pentru el.

1. A răstignit lumea față de el, și
2. l-a răstignit pe el față de lume.

Ce înseamnă asta? Răstignire înseamnă moarte – nimic altceva. Ceea ce afirmă Pavel este că, prin cruce, legătura lui cu lumea era omorâtă. În ceea ce privește apelul lumii la el, acesta nu exista, iar în ceea ce privește răspunsul lui față de lume, nici acesta nu exista. Dar ce a realizat această realitate? Numai crucea lui Hristos.

Crucea semnifică nu numai moartea, ci moartea voluntară. Moartea față de voința sinelui, moartea față de păcat, moartea față de viața lui Adam, moartea față de tot ceea ce această viață și lume oferă. Dar cum se poate ca instrumentul pe care a fost omorât Hristos, crucea, să realizeze aceasta pentru Pavel și pentru mine? Observați că nu disciplina și supunerea l-au eliberat pe Pavel de lume, ci crucea.

Adevărul simplu și minunat este că această cruce care l-a omorât pe Hristos, l-a eliberat și pe Pavel pentru că l-a omorât și pe el! Acesta a fost mijlocul prin care Hristos l-a omorât, și astfel l-a eliberat de lume, de păcat și de sine.

Crucea ne eliberează nu numai pentru că Hristos a murit acolo pentru noi, ci pentru că noi am murit acolo în Hristos! Puterea crucii este puterea eliberării de trecutul nostru, de lume, de noi înșine și de tot ceea ce am fost. Însă această putere este disponibilă, devine o realitate numai când am devenit una cu Hristos, când am intrat în viața Lui, devenind astfel părtași de chiar existența Sa.

Problema

Problema este că această cruce a devenit (ca orice altceva) un simbol a ceea ce a făcut Hristos în urmă cu 2000 de ani, o experiență care a fost pentru noi, care mă motivează și mă provoacă, dar care nu are un efect real în experiența mea personală (în afară de răspunsul meu la această provocare).

Nu acesta a fost modul în care Pavel s-a raportat la cruce. Crucea lui Hristos în experiența lui a fost ceva real, un eveniment care l-a omorât. Nu este el cel care a realizat moartea, ci crucea a făcut acest lucru pentru el. Aceasta a devenit realitatea lui, el a fost răstignit împreună cu Hristos și a primit această răstignire când a crezut în Hristos.

Marea problemă a creștinilor este că noi încercăm să facem din nou ceea ce Hristos a făcut deja. Noi percepem viața creștină mai degrabă ca pe o provocare decât ca pe o realitate înfăptuită. Noi înțelegem datoria noastră ca pe o lucrare, ca pe un efort mai degrabă decât ca pe o încredere și o odihnă. Convertirea înseamnă că noi începem mai degrabă o lucrare decât că acceptăm una care este deja realizată. Atenția este îndreptată cu desăvârșire mai mult asupra noastră decât asupra lui Hristos și asupra lucrării pe care El a făcut-o, iar viața este mai degrabă o luptă decât o biruință.

Pavel s-a lăudat cu crucea nu pentru că aceasta a constituit o provocare pentru el, ci pentru că l-a eliberat.

Bineînțeles, o asemenea eliberare s-a putut realiza numai în virtutea faptului că a crezut în Hristos și anume, că a crezut că el și Hristos au devenit una, participanți la aceeași existență, astfel încât tot ceea ce Hristos a realizat a devenit realitatea lui.

El a trăit viața lui Hristos. În el, Hristos a trăit din nou pe pământ. Tot ceea ce Hristos a fost, și Pavel a fost; tot ceea ce Hristos a realizat, și Pavel a realizat. Așadar, el a fost părtaș de, și a trăit o viață în care sinele a fost răstignit, iar puterea lumii a fost nimicită. Așadar, el s-a lăudat cu crucea, căci la cruce a fost realizată eliberarea lui.

Creștinii s-au obișnuit să privească simbolurile creștinismului ca pe simple simboluri și atât (botezul, sfânta cină, nașterea din nou și chiar și rugăciunea!). Ei nu au trecut dincolo de simboluri, la realitate. Pentru ei, simbolurile nu au fost decât simple ritualuri motivatoare. Ei **nu au crezut** în realitățile pentru care aceste simboluri nu au fost decât simple ilustrații.

În scrierile sale, Pavel accentuează două aspecte:

1. Crucea lui Hristos, și
2. învierea lui Hristos.

Ambele sunt de o importanță vitală pentru viața credinciosului. Crucea mă eliberează de stăpânirea păcatului, în timp ce învierea mă transportă în viața, puterea și realitatea prezenței lui Hristos – o viață trăită pe deplin pentru Dumnezeu.

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat”. (Romani 6:6, 7).

Pavel afirmă că omul nostru cel vechi a fost răstignit. Ce este acest om vechi? În cel mai simplu mod, aceasta se referă la persoana care eram înainte de a deveni creștin. Această persoană a murit, s-a sfârșit. Ea a încetat să mai constituie un factor în existența mea.

Vă rog să observați accentul pus de el; acest om vechi a fost omorât nu de El, ci împreună cu El. Din nou, accentul este pus pe evenimentul care s-a petrecut în urmă cu 2000 de ani. Această afirmație ar putea fi parafrazată astfel: „Am intrat în răstignirea Lui”. El a fost răstignit în urmă cu 2000 de ani, dar eu nu l-am acceptat decât acum. Cum am putut eu fi răstignit împreună cu El? Acest lucru este adevărat pentru că tocmai răstignirea Lui este ceea ce am primit eu. Moartea Lui este cea care a devenit activă în mine prin Spiritul Sfânt care m-a botezat în existența Sa. (1 Corinteni 12:13; 2 Corinteni 4:10, 11).

„Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui?” (Romani 6:3; Galateni 3:37).

Observați că ceea ce a fost distrus a fost trupul păcatului și anume, acea parte din mine care mă determina să păcătuiesc, acea parte din mine care este lipsită de speranță, vândută păcatului. Aici este numită „trup” (ca și în Romani 7:24), dar este vorba evident de „minte carnală” (Romani 8:7, 8).

Principalul motiv pentru care oamenii păcătuiesc nu este trupul păcătos (factorii biologici), ci datorită minții păcătoase (factorii spirituali). Să ne amintim faptul că Lucifer și îngerii căzuți, ca și Adam și Eva, au păcătuțit având trup lipsit de păcat. Această experiență au avut-o de asemenea și milioanele de îngeri care l-au urmat pe Lucifer. Pe de altă parte, Isus a trăit fără păcat într-un trup păcătos, adică într-un trup care a suferit efectele decadenței de generații întregi.

Este evident faptul că adevărata rădăcină a păcatului nu este trupul meu afectat de păcat, ci mai degrabă mintea mea centrată pe păcat (sine). Este de asemenea evident că există numai o singură latură a persoanei mele care trebuie să moară pentru ca păcatul să fie biruit. Această latură nu este trupul meu fizic, ci mintea mea orientată pe sine.

Pavel folosește un cuvânt foarte puternic atunci când se referă la ceea ce se petrece când suntem botezați în Hristos. El spune că aceasta rezultă în răstignirea noastră împreună cu El, astfel încât trupul păcatului să fie distrus. Acest cuvânt „distrus” este traducerea termenului grecesc „Katargeo” care înseamnă „a elimina, a aboli, a înceta să mai existe”. Pavel folosește termeni extremi pentru a descrie ceea ce se petrece cu acea latură păcătoasă din mine după ce am venit la Hristos. Este moartă, răstignită. Aici, el spune „distrusă”. De ce a folosit aceste cuvinte? Ce mesaj dorește să transmită cititorilor săi? De ce nu spune că trupul păcatului este slăbit, rănit, supus? Care este motivul?

Intenția lui este ca cititorii să înțeleagă faptul că, în Hristos, păcatului i s-a pus capăt. Nu mai există nici o rațiune pentru păcat. Ceva ce a fost distrus, nu mai există. Asta este, potrivit lui Pavel, condiția „trupului păcatului” sau minții păcătoase. Nu mai există. Care este motivul pentru care experiența multor creștini contrazice acest adevăr clar afirmat de Pavel? Pentru că ei nu au acceptat propria moarte în Hristos, nu au „socotit” că este așa (Romani 6:11), nu au crezut.

Pavel spune că această experiență este a noastră. Aici nu găsim nici o îngăduire pentru o viață de cădere constantă sub puterea păcatului, de a fi frecvent învins. Aici vedem în sfârșit o dispariție a păcatului. Din acest punct înainte păcatul sfârșește, iar neprihănirea începe. De ce? Ce a realizat această revoluție? Răstignirea,

moartea, distrugerea omului celui vechi, trupul păcatului.

Dacă această schimbare a fost realizată prin supunerea sau restrângerea trupului păcatului, atunci ar exista posibilitatea păcatului periodic și a necesității unei lupte continue de a te abține de la păcat. Dar, de vreme ce această schimbare este obținută prin moarte, răstignire, distrugere, nu există nici o posibilitate ca păcatul să se mai strecoare (cu toate că ar trebui să ne amintim de Galateni 2:17, 18).

Scopul acestei răstigniri, scopul morții trupului păcatului este ca noi să nu mai slujim păcatului, ca noi să fim liberi de păcat, ca păcatul să nu mai aibă stăpânire asupra noastră. De aceea, dacă păcatul continuă să fie o parte din experiența noastră, atunci este evident faptul că Evanghelia a eșuat sau, mai degrabă, că nu am crezut cu adevărat Evanghelia.

O realitate deja înfăptuită

David Clayton, Noiembrie 2006

„Căci dragostea lui Hristos ne strânge; fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți, deci, au murit”. (2 Corinteni 5:14).

Hristos a murit pentru toți oamenii (Romani 5:8). Ce a realizat moartea Sa pentru toți oamenii? I-a omorât pe toți pentru că, noi socotim că, dacă Unul a murit pentru toți, toți au murit. Pavel refuză să limiteze Evanghelia la tărâmul teoriei sau al chestiunilor legale. El acceptă implicațiile morții lui Hristos ca pe o experiență practică, reală care afectează literal viața tuturor oamenilor. Noi „*astfel socotim*” (KJV), spune el. Trebuie noi să credem ceea ce nu este adevărat? Cu siguranță că nu. Noi socotim astfel numai pentru că acest lucru este adevărat. (Romani 6:11).

Dar întrebarea este: de ce nu sunt toți oamenii morți (față de sine) de vreme ce toți au murit? Pentru că experiența morții se găsește într-o singură persoană. Aceasta nu poate fi experimentată de oameni în afara lui Hristos. Hristos nu a asigurat moartea și viața ca beneficii despărțite de Sine. El a murit, El este Cel care trăiește. Viața și moartea sunt în El și nicăieri în altă parte. Numai în El pot fi experimentate. Oricine este în Hristos este o creatură nouă (2 Corinteni 5:17), dar numai în Hristos.

Domnul a așezat păcatul întregii omeniri asupra lui Hristos (Isaia 53:6). Atunci de ce găsim păcatul dominând încă până și experiența creștinilor? Ca un rezultat al acestui fapt, eliberarea noastră din păcat a fost văzută de mulți ca o simplă chestiune legală în care Hristos a preluat pedeapsa păcatelor noastre, dar nouă ne lasă lupta împotriva puterii acestor păcate. Credem într-o eliberare legală, și nu într-una practică. A luat El cu adevărat păcatele noastre sau a luat numai pedeapsa pentru ele? Un singur lucru ne stă în calea experimentării realității acestui adevăr: credem noi în Hristos? Credem noi în ceea ce a realizat Dumnezeu în Fiul Său?

Dar este credința atât de importantă? Este posibil ca lucrarea lui Hristos, deja înfăptuită pentru toți oamenii, să eșueze în a fi o realitate numai pentru că oamenii nu o cred? Depinde eficiența lucrării lui Dumnezeu pentru om atât de mult de răspunsul omului? Exact acest lucru îl afirmă Scripturile în atât de multe locuri. Datorită necredinței, omul nu a reușit să beneficieze de pe urma unei lucrări deja realizate. Ei refuză să creadă ceea ce este adevărat, motiv pentru care, pentru ei, adevărul nu este altceva decât o ficțiune.

În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, totul este pregătit. Este terminat. Noi suntem deja împăcați cu El (2 Corinteni 5:18). Nimic nu ne stă în cale pentru a fi acceptați de Dumnezeu. Păcatele noastre nu mai există în ceea ce-L privește pe El. Harul a anulat datoria și a asigurat viața. Dar avem încă nevoie să fim împăcați cu Dumnezeu prin acceptarea împăcării Sale (2 Corinteni 5:20). Fiecare obstacol a fost deja înlăturat, dar dacă nu credem, aceste obstacole vor rămâne în mințile noastre și ne vor ține practic departe de Dumnezeu și de toate aceste binecuvântări (Ioan 3:18).

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

– 4 –

G.C. Bevington

Adevăruri importante

Ce nu este vindecarea divină:

1. Nu este vindecarea obținută cu ajutorul remediilor.
2. Nu este vindecarea imaginară.
3. Nu este exercitarea puterii voinței.
4. Nu este puterea magnetismului.
5. Nu este vindecarea obținută cu ajutorul puterii minții sau ceva legat de metafizică.
6. Nu este spiritism.
7. Nu este vindecarea credinței sau vindecarea rugăciunii; credința și rugăciunea nu sunt decât mijloacele care conduc la vindecare.
9. Nu este imunitate în fața morții, ci putere pentru viață.
10. Nu este o presupunere sau o insubordonare față de voința lui Dumnezeu.

Ce este vindecare divină:

1. Este lucrarea directă, supranaturală a puterii lui Dumnezeu asupra trupului.
2. Este potrivit Sfintelor Scripturi și bazată pe acestea.
3. Este bazată pe sacrificiul lui Hristos și pe lucrarea de răscumpărare.
4. Este prin viața înviată a lui Isus Hristos.
5. Este prin locuirea personală a lui Isus Hristos în trup.
6. Este prin Spiritul Sfânt.
7. Este prin credința personală a celui suferind sau prin credința lui unită cu credința altora.
8. Este supunere față de voința divină, necesitând pocăința noastră de orice nesupunere și consacrare față de Dumnezeu.
9. Este în slujba și spre slava lui Dumnezeu.
10. Este o realitate a Bisericii din timpul apostolilor până în timpul nostru, și este confirmată de nenumărate mărturii din zilele noastre.
11. Este un semn al apropiatei reveniri a Domnului.
12. Este o mărturie pentru Cuvântul lui Dumnezeu și adevărul creștinismului în zilele de necredință.

Nu este treaba noastră aceea de a mântui oamenii, dar este treaba noastră de a-i conduce la Hristos. De asemenea, nu este treaba noastră aceea de a vindeca oamenii, dar ar putea fi și ar trebui să fie treaba noastră aceea de a-i conduce la Isus care a promis că îi va vindeca. Vindecarea divină nu este cea mai importantă învățătură a Bibliei, dar constituie un adevăr, iar Dumnezeu mi l-a arătat și noi nu-l putem evita decât în detrimentul dezvoltării noastre spirituale. Vindecarea divină nu este o doctrină sau o teorie, ci o realitate vie, pe deplin stabilită de Cuvântul lui Dumnezeu. Vindecarea divină, în cel mai profund și adevărat sens al ei, este o viață de completă predare lui Dumnezeu și o neîncetată dependență de El, o dependență de puterea de dincolo de noi în cele mai crunte încercări. Iată care este sursa puterii noastre dacă ne păstrăm ochii ațintiți la Dumnezeu tot timpul. Amin! Fie ca Dumnezeu să te ajute să-L vezi așa cum este El în realitate și ce va fi El pentru toți cei care vor îndeplini condițiile.

Aproape moartă

Acum vă voi oferi câteva dovezi. În timp ce susțineam o serie de întâlniri lângă Hopewell, Kentucky, am fost chemat la fratele Jim Feltz pentru a mă ruga pentru vindecarea soției lui. Zăcea în pat ca moartă de două sau trei săptămâni, fără vreo speranță de a mai trăi. L-am întrebat pe Jim dacă nu vrea să se plece cu noi pentru a obține biruința vindecării, totul în Numele slăvitului și milostivului nostru Hristos. A răspuns afirmativ, așa că ne-am plecat și ne-am rugat; am stat acolo timp de trei ore când fratele ei, Less Bradford a venit și s-a plecat și el împreună cu noi. Ne-am mai rugat încă două ore, așteptând ca Dumnezeu să intervină. În final, am fost impresionați să ieșim. Am spus: „S-a rezolvat!”. Fratele Less a spus: „Știu”, și s-a ridicat și a ieșit afară. În mai puțin de cinci minute, doamna Felty s-a dat jos din pat, clătinându-se ca un bețiv. Cu toții am simțit puterea lui Dumnezeu. Ea a ajutat la punerea mesei și a participat la întâlnirea de rugăciune în seara respectivă, punând pe foc adunarea cu mărturia pe care a adus-o. Uneori trebuie să aștepti mai mult, alteori mai puțin.

Alte experiențe

O altă femeie (i-am uitat numele) din Grayson, Kentucky, era la pat de câteva săptămâni. Era aproape invalidă și nu putea umbla decât ajutată de soț sau băiat. Am fost invitat să mă rog pentru ea, iar următoarea dimineață, la biserică, mi s-a spus că se coborâse din pat și că mergea fără ajutor. În acea seară a mers la întâlnire, călare, aproape 3 kilometri, și s-a dat jos de pe șă singură, spre bucuria tuturor. Femeia era perfect vindecată.

A mai fost un caz la câțiva kilometri de Grayson. Am fost chemat să mă rog pentru o femeie care era într-o mare suferință și a cărei minte devenise foarte slăbită datorită acestei suferințe. M-am rugat pentru ea, invocând făgăduințele, crezând că Dumnezeu era capabil de a o vindeca fără nici un alt ajutor; dar am plecat cumva tulburat de condițiile aceluia caz, căci nu mă simțeam atât de ușurat așa cum ar fi trebuit, dar am insistat pentru vindecarea ei. Următoarea seară am avut o întâlnire de rugăciune. Au venit mulți oameni, dar și Satan printre ei. El a afirmat că femeia nu este vindecată, altfel ar fi fost și ea acolo.

Câteva persoane mi-au strâns mâna și, în mod deosebit, o soră mi-a strâns mâna cu căldură. Am observat acest lucru, dar nu m-am gândit mult la el. De îndată ce au intrat cu toții, m-am aplecat către un frate și i-am spus: „I-am zis surorii pentru care ne-am rugat ieri să vină aici”. El a izbucnit în râs, și a spus: „Soră, fratele Bevington nu te-a recunoscut”. Atunci s-a apropiat de mine și mi-a strâns mâna din nou cu aceeași căldură. Nu aș fi recunoscut-o niciodată; o asemenea schimbare se produsese instantaneu. În felul acesta a lucrat Dumnezeu; mărit să fie Numele Lui!

Dacă fratele Black ar mai fi în viață, v-ar povesti cu bucurie despre modul în care Dumnezeu a răspuns la rugăciune pentru vindecarea lui remarcabilă, în timpul adunărilor de la Honeywell. El a bătut tot drumul până la Cincinnati pentru a fi operat din cauza unei complicații datorate unor boli de mai mulți ani. S-a gândit să se oprească unde eram eu în duminica aceea, căci acolo aveam niște întâlniri binecuvântate. Când mi-a spus unde mergea și care era motivul, am spus: „Este posibil să obții o scurtătură pe drumul spre Cincinnati, spre Tron”. Când ne-am plecat în rugăciune, nu am avut nici o piedică de a ajunge la Tron pentru el, iar în după-amiaza aceea Dumnezeu l-a vindecat în mod miraculos. El a fost un martor viu în toată acea comunitate despre puterea vindecătoare a lui Dumnezeu.

Fratele Tom K. din Anglin este un alt caz. Era atât de afectat de reumatism, încât trebuia să folosească două cârje pentru a se deplasa. Și el a participat la întâlnirile din Honeywell. A fost nevoie de trei bărbați pentru a-l duce sus în cameră; dar a coborât singur, și asta fără nici o cârjă...

Cred că în acel stat au fost șapte sau opt cazuri de vindecare, toate ale unor persoane care fuseseră abandonate de medici. Isus să fie slăvit! El este același indiferent de locuri sau de cazuri. Tot ceea ce cere de la noi este supunere în credință! Slavă Lui!

Aproape mort

Am să vă mai relatez încă o minune de-a lui Dumnezeu, care aproape că m-a adus din moarte la viață. Zugrăveam o casă pentru Revelation John Fleming, și am petrecut acolo trei săptămâni. Era toamna, puțin cam rece, așa că am dormit printre pene și învelit în păături în tot acest răstimp. Aș vrea să menționez acest caz în legătură cu lipsa de atenție a oamenilor pentru misionari, pentru că deseori îi așază în păături nesănătoase. Fiind neînvățat cu să dorm pe saltea cu pene și trecut de 60 de ani, mi-a fost cam greu să fac această schimbare. Așadar, am plecat din acest pat cu pene să susțin câteva întâlniri în Michigan. Am ajuns acolo vineri seara și am predicat în biserica Metodistă unei mulțimi de oameni. O fată a venit în față pentru a mă ruga pentru ea.

M-am trezit dimineața următoare simțindu-mă foarte rău din punct de vedere fizic, cu dureri pretutindeni. Am mers în bucătărie și am spus: „Soră, cât timp a trecut de când a dormit ultima dată cineva în patul în care am dormit eu noaptea trecută?”. „Ei bine”, a spus ea, „să mă gândesc; bunicul a murit în urmă cu 16 ani și nimeni nu a mai dormit în el de atunci”. Am spus: „A fost aerisit sau cearșafurile au fost schimbate? Mă tem că am răcit îngrozitor”. Am revenit în cameră și mi-am scris numele cu litere mari pe cearșaf. Apoi am chemat-o și i-am arătat. A părut surprinsă și cumva umilită, așa că a pus un cearșaf uscat, dar saltea era la fel.

Am predicat în seara aceea nu fără efort, și apoi am dormit cât am reușit în scaun. Duminică dimineața nu puteam vorbi, decât să șoptesc și, oh, aveam dureri atât de mari. Nu am predicat în acea zi. Duminică seara am rămas în scaun și un copilăș scump de 9 ani a menținut focul aprins, căci aveam dureri groaznice atunci când mă mișcam. Luni dimineața mă simțeam și mai rău. John, numai atât îmi mai amintesc din numele lui, a spus: „Am să trimit doctorul aici când merg la lucru azi”. Soția lui a spus: „Nu cred că fratele Bevington vrea să întâlnească un doctor”. „Nu mă interesează ce crede el. Nu vreau ca un bătrân capricios să-mi moară aici, și apoi să plătesc 75 de dolari pentru că nu am chemat un doctor”. Pe atunci puteam să aud aproape orice conversație, dar această răceală puternică mi-a luat și auzul, așa că sora a scris totul pentru ca eu să pot citi. Ei bine, am început să mă rog cât am putut mai bine ca să nu vină nici un doctor; dar aveam dureri atât de mari încât nu am reușit, cu toate că am făcut tot ce mi-a stat în putere ca nici un doctor să nu vină căci nu aș fi luat nici un medicament.

John s-a întors de la muncă, dar nici un doctor nu venise. Îmi era și mai rău, căci nu puteam să mă mișc deloc.

Băiatul a menținut focul aprins pentru mine, căci era rece afară. Cred că soția lui John era mântuită, dar nu sfințită. John participa la întâlniri și cam atât, după cum mi-am dat seama. El era prea obosit să mai meargă după doctor, așa că rugăciunea îmi fusese ascultată până în acel moment. Cu toate că aveam febră mare, mâinile și picioarele îmi erau reci. Marți dimineața pe la ora 5 a venit doctorul, dar a intrat prin ușa din spate. Când a intrat în cameră, și-a ridicat mâna dreaptă și a salutat. Apoi s-a întors către sora și am văzut că o muștra, probabil pentru că nu trimisese pe nimeni după el sâmbătă. Apoi a spus: „Omul acesta nu va mai trăi mai mult de 48 de ore”. Nu s-a apropiat de mine, ci a rămas în picioare acolo timp de 10 minute, studiindu-mă cu atenție. Apoi a mers la masa din bucătărie și a lăsat 5 medicamente. Unul era cel mai puternic pe care-l dăduse vreodată, și a spus că trebuie o pastilă la fiecare 10 minute, timp de 5 ore; din celelalte trebuia să iau câte una la fiecare 40 de minute până când le termin. Apoi a spus: „Dacă nu se simte mai bine în 4 ore, e mort, căci are tifoid în cel mai avansat stadiu; și la vârsta lui, totul îi este împotriva”.

Imediat ce a plecat, ea a venit la mine cu un pahar cu apă și după 10 minute cu un amestec. Am întrebat: „Ce e asta?”. „Asta este ceea ce doctorul a lăsat pentru tine”. Apoi mi-a spus ceea ce zisese doctorul. Am înțeles totul. Am spus: „Ei bine, nu pot lua medicamentele alea; aruncă-le, că oricum nu le iau”. Am văzut că era tare dezamăgită. Mi-a povestit despre soțul ei și mi-a relatat motivele pentru care soțul ei era împotriva misionarilor care predică sfințirea. A zis: „A fost aici un astfel de misionar în urmă cu 4 ani, care predica sfințirea tot atât de clar ca și dumneata; dar, când a plecat, a luat și pe soția bărbatului unde stătuse, lăsând în urmă 3 copii cu vârste sub 10 ani. Așa că John nu poate asculta astfel de misionari, cu toate că a fost de acord să te lase aici după multă rugăciune și multe discuții; acum, dacă vei muri, asta îl va costa 75 de dolari pentru că nu a chemat doctorul și pentru că a violat legea. Așadar, frate Bevington, de dragul meu, te rog să iei medicamentele astea”.

Vă spun că mi-a fost ușor să rezist insistențelor bărbatului și ale medicului, dar să rezist unei astfel de rugăminți mi-a fost cel mai greu lucru cu care mă confruntasem până atunci. Dar am discutat cu ea și am spus: „Eu nu cred că voi muri; căci dacă ar fi trebuit să mor, eram mort până acum”. Dar faptul că situația mea se agrava nu o ajuta să creadă că mă voi face bine. Ea gândea că eram în viață încă datorită puterii voinței mele; dar am convins-o să accepte această provocare.

A venit ora 9; aceasta era limita, iar doctorul spusese să îl sune la ora 9. Dar ea nu avea nici o veste bună, așa că nu sunat până la ora 9:30. „Ei bine, doctore, cred că se simte și mai rău, dacă se poate așa ceva; și refuză să ia medicamentele”. Asta l-a înfuriat pe doctor care a mers la autorități, iar următoarea zi urma să fiu dus la clădirea pentru cei aflați în carantină. Am fost pregătit, iar el a sunat pentru a mă avertiza că, dacă nu iau medicamentele așa cum le-a prescris, a doua zi mă vor duce în clădirea pentru cei aflați în carantină. Ea mi-a adus la cunoștință concluzia. Știam că, dacă cu greu am reușit să mă mențin cald în acea cameră caldă cu toate pernele și păturile și focul acela, nu aș fi supraviețuit unei călătorii de 15 km până la locul respectiv. Am încercat să încep să mă rog, dar nu mă puteam liniști. I-am spus băiatului: „Adu scaunul acela...”. Când totul a fost pregătit, mi-am spus: „Trebuie să te miști încet; cu răbdare”. Băiatul a fost atât de atent cu mine, dar înainte ca un picior să-mi ajungă la scaun, am leșinat. Însă mi-am revenit repede, și i-am spus să mai încerce. A ezitat, până când mama lui a venit și și au reușit împreună să-mi ridice un picior; dar, în timp ce îl mișcau pe cel de-al doilea, am leșinat din nou, și a durat o oră până mi-am revenit. Când femeia a intrat din nou în cameră, a spus că murisem. După ce mi-am revenit, a trebuit să-i lămuresc să mai încerce încă o dată. Am spus: „Trebuie să-mi ridic piciorul acolo din două motive: primul, ca să-mi pot așeza Biblia pe picioare; iar cel de-al doilea este că mă voi încălzi mai bine”. Așa că și-au reînnoit efortul, și de data aceasta au reușit. Era ora 16:00, miercuri. „Acum”, am spus, „așezați cu grijă Biblia mea cea mică pe picioare”, ceea ce au și făcut. „Acum aduceți-mi mâna cea dreaptă la Biblie”, ceea ce au făcut, dar eu am leșinat; însă în 45 de minute mi-am revenit și i-am rugat să încerce din nou, astfel încât la ora 18:00 mâna îmi era pe Biblie. La ora 19:00 am spus: „Acum ridicați-mi mâna cu grijă, doar vârfurile degetelor”. Ei au făcut asta, dar am leșinat din nou, și mi-am revenit după ora 20:00.

I-am lăsat să se odihnească până dimineață, iar băiatul a dormit pe un scaun lângă mine menținând un foc bun. Apoi am început să simt o mică schimbare, și am fost capabil să încep să invoc făgăduințele. Spuneam: „Tu ești Vindecătorul meu”. Dacă cineva nu crede într-un diavol personal, eu vreau să spun că există cu siguranță căci, chiar acolo am văzut o formă întunecată și am auzit o voce spunând: „Da, tu ai un Vindecător minunat. Și mie mi-ar plăcea să am un asemenea Vindecător cum ai tu. Dar tu nu-ți poți mișca nici un braț și nici un picior. Ai pneumonie în cel mai avansat stadiu și te simți din ce în ce mai rău; nici capul nu ți-l poți mișca”. Acest ultim cuvânt, „capul” m-a impresionat în mod deosebit. Nici nu încercasem să-mi mișc capul, dar am strigat: „Ești un mincinos, și am încercat să-mi mișc capul, dar am leșinat, și timp de o oră am fost ca și mort. Când mi-am revenit, am putut vedea mai bine cu ochiul drept, cu toate că pe cel stâng nu-l puteam folosi.

Mi-am amintit că aceasta era ultima zi, dar ei nu spusese ră la ce oră vor veni pentru a mă lua. M-am rugat să nu vină decât după amiază. Ei bine, Satan era foarte aproape. Nu am putut să-mi mișc capul, dar am rugat băiatul să-mi ajute degetele; am observat că, atunci când mi le-a ridicat puțin, nu mă dureau aproape deloc, așa că simțeam că aveam să obțin biruința. Puteam să văd binișor cu ochiul drept. La ora 10 au telefonat că vor veni la ora 14:00 pentru a mă lua. Ei bine, cu toate că nu-mi puteam mișca nici un mușchi și aveam dureri mari, am putut

invoca fĂgĂduințele mai bine. Așa cĂ am perseverat pĂnĂ la ora 12:00, și am putut Ănghiiți chiar puținĂ supĂ. La ora 13:00, invocĂnd fĂgĂduințele și fĂrĂ a simți vreo durere, am spus: „Acum ridicĂ-mi mĂnĂ”. BĂiatul a Ănceput și, un centimetru, doi centimetri, trei centimetri. Am strigat: „Ține-o așĂ”, și am Ănceput sĂ-L laud pe Dumnezeu. Sora a intrat, iar eu am spus: „Obțin biruința”. Am spus: „DĂ-mi drumul la mĂnĂ”. El i-a dat drumul, și mĂnĂ a cĂzut, dar fĂrĂ nici o durere. „Ridic-o din nou”. El a ridicat-o: unu, doi, trei, patru, cinci, șase centimetri. Am strigat: „Oh, slavĂ cerului”, iar apoi a ridicat-o 12 centimetri. „Acum așaz-o pe Biblie”. Atunci am simțit puterea slĂvitului Dumnezeu trecĂnd prin trupul meu, iar ochiul cel stĂng s-a deschis și am putut vedea perfect. Mi-am ridicat mĂnĂ dreaptĂ, dar am leșinat; iar femeia a revenit și a spus din nou cĂ sunt mort. PĂrea hotĂrĂtĂ cĂ voi muri, dar Ăn 30 de minute mi-am revenit și am Ănceput sĂ invoc fĂgĂduințele cu o și mai mare putere decĂt anterior. Satan a venit din nou la mine cu aceleași cuvinte ca mai Ănainte. Am spus: „Ămi pot mișca gĂtul”. M-am rugat, am repetat 1 Ioan 5:14, 15 și mi-am mișcat gĂtul; și nu m-a durut. Mi-am ridicat brațul stĂng pentru prima datĂ și nu am simțit nici o durere. Mi-am ridicat din nou brațul stĂng și am strigat: „Sunt vindecat!”. Am Ămpins proptelele picioarelor și m-am ridicat din scaun, sĂrind și strigĂnd ca un indian camanche, dar mĂ simțeam slĂbit.

Ăn aceastĂ explozie de bucurie, m-am epuizat și fĂrĂ ĂndoialĂ cĂ aș fi cĂzut dacĂ sora nu m-ar fi prins și nu m-ar fi așezat. Apoi s-a uitat pe fereastrĂ și a spus: „Au venit”. Ei bine, am mai avut 30 de minute, așĂ cĂ am invocat fĂgĂduințele pentru putere. Nu a venit atĂt de repede pe cĂt aș fi dorit, dar am tot repetat 1 Ioan 5:14, 15. Ei au intrat prin bucĂtĂrie; și dacĂ am vĂzut vreodatĂ un demon, primul bĂrbat arĂta ca unul – atĂt de lipsit de simpatie, atĂt de iritat, atĂt de dur. S-a oprit la ușa de la bucĂtĂrie, iar sora vorbea cu el. Auzul Ămi revenea și puteam sĂ aud ce-i spunea: „El zice cĂ e vindecat. S-a ridicat din scaun, dar s-a epuizat cĂci n-a mai mĂncat nimic de 6 zile”.

Nu puteam vorbi, dar puteam observa privirea diabolicĂ de pe fața lui. Ăn spatele lui era un altul, oh, care arĂta atĂt de blĂnd, atĂt de binevoitor. Doream sĂ ajung la el, dar nu mĂ puteam mișca. Am putut vedea cum cel dintĂi a dat din cap și l-am auzit spunĂnd: „Eu nu cred Ăn asemenea absurditĂți”, referindu-se la celĂlalt care predicase sfĂnțirea și care distrusese cĂminul fratelui sĂu, care ajunsese la azilul de nebuni (presupun cĂ situația celor trei copii Ăl afectase cel mai mult). CurĂnd mi-am revenit și am spus: „Oameni buni, eu sunt vindecat. Sunt vindecat, dar Ămi lipsește puterea”. El a spus cĂ nu va pleca fĂrĂ mine, pentru cĂ asta ar presupune sĂ revinĂ dupĂ mine, cu alte costuri Ăn plus. Am spus: „IatĂ sorĂ, am aici un ceas care poate fi vĂndut oriunde pentru 25 de dolari. Ți-l dau, și dacĂ mĂine la ora 10 nu sunt la biroul vostru, va trebui sĂ revii dupĂ mine, iar ceasul va acoperi deplasarea”. CĂnd am spus asta, cel de-al doilea bĂrbat a intrat, iar eu i-am oferit mĂnĂ, cĂci doream atĂt de mult sĂ ajung la el. Atunci el a spus celĂlalt: „ĂncearcĂ-l; i-ai ceasul. Eu cred cĂ va veni mĂine”. AșĂ cĂ l-a convins sĂ plece fĂrĂ mine. I-am observat la poartĂ discutĂnd. Acest domn drĂguț a spus: „Nu vrei sĂ-i iei omului ceasul. Eu chiar cred cĂ e sĂnĂtos. LasĂ-mĂ sĂ-i duc ceasul Ănapoi, pentru cĂ eu cred cĂ a trecut prin lupte mari și are nevoie de dragoste, mĂngĂiere și Ăncurajare”. Ei bine, dacĂ cineva a rostit adevĂrul, omul acela a fĂcut-o, cĂci aș fi dat aproape orice pentru puținĂ simpatie. „DacĂ va trebui sĂ revenim, eu voi plĂti cei 12 dolari Ăn plus”, a spus el. AșĂ cĂ el a revenit cu ceasul.

M-am simțit topit și i-am prins mĂnĂ, chiar i-am sĂrutat-o și i-am strĂns-o cĂt am putut de tare, pentru a-i arĂta Ăncrederea pe care mi-a cĂștigat-o. Nu voi uita niciodatĂ cum m-a ajutat gestul lui, cĂci toți fuseserĂ Ămpotriva mea, chiar și sora aceea; Ăn ciuda faptului cĂ a dorit sĂ mĂ ajute și sĂ se poarte frumos, pentru cĂ nu vĂzuse pe nimeni vindecat, și cu John opunĂndu-se, Ăi era atĂt de fricĂ. AșĂ cĂ acest gest m-a Ăncurajat foarte mult. M-am odihnit toatĂ ziua și am dormit foarte bine Ăn timpul nopții. Era vineri noaptea, iar sĂmbĂtĂ am plecat; dar fiind foarte slĂbit, eram foarte sensibil la rece. A trebuit sĂ pun pe mine douĂ haine, ceea ce mĂ Ămpiedica. BĂiatul a venit cu mine. Ne-am oprit de 16 ori pentru a mĂ odihni pe o distanțĂ de 4 km, dar am ajuns la birou cu 16 minute Ănainte de ora 10. CĂnd ne-am apropiat, am observat cĂ trebuia sĂ urcĂm 9 trepte, așĂ cĂ m-am oprit și i-am spus bĂiatului: „Oh, cum voi urca oare aceste 9 trepte?” Nu voi uita niciodatĂ cum m-a privit bĂiatul și a spus: „RoagĂ-L pe Isus”. Asta am fĂcut. Acest domn drĂguț stĂtea la fereastrĂ și, vĂzĂndu-mĂ, a coborĂt; iar cĂnd noi ne Ăndreptam cĂtre scĂri, doi bĂrbați treceau, iar el le-a spus: „Domnilor, ajuatĂ-l pe acest om sĂ urce scĂrile”. Observați cum Dumnezeu era prezent acolo și mĂ ajuta. Acolo era un doctor pentru a mĂ examina, iar el a spus: „Acest om nu are absolut nimic, numai cĂ este slĂbit”. AșĂ cĂ mi-au dat drumul. Acest domn binevoitor a spus: „CĂnd am ajuns acasĂ ieri, i-am povestit soției despre dumneata. Ea fost atĂt de interesatĂ, și a spus: ‚Cred cĂ bĂrbatul acela va ajunge acolo la timp, iar tu sĂ iei calul și șaretă cu tine, și sĂ-l aduci la noi ca sĂ mĂnĂnce’”. CĂnd am urcat Ăn șaretĂ, am spus: „Ești mĂntuit?”. El a Ănceput sĂ plĂngĂ și a spus: „Oh, nu, dar mi-aș dori sĂ fi fost. Și soția mea a cĂzut de la credințĂ. AmĂndoi am cĂzut. Am Ăncercat, am Ăncercat și am tot Ăncercat, dar nu am putut sĂ ne Ăntoarcem la Domnul. Am mers la fiecare ĂntĂlnire timp de ani de zile. Am auzit de ĂntĂlnirile tale de aici, și am planificat sĂ participĂm”.

CĂnd ne-am apropiat de poartĂ, ea a venit alergĂnd la șaretĂ, mi-a Ăntins mĂnĂ și m-a ajutat sĂ cobor; apoi m-a dus direct Ăn casĂ. „Oh, am știut cĂ Dumnezeu Ăi va rĂspunde la rugĂciuni și cĂ te va vindeca. Sunt atĂt de fericitĂ. Eu sunt o decĂzutĂ mizerabilĂ, dar am știut cĂ Dumnezeu te va vindeca și apoi mĂ vei ajuta pe mine și pe soțul meu sĂ ne Ăntoarcem la Dumnezeu. Am o sorĂ care locuiește la mai puțin de un km de aici. Am mers la ea ieri, și ea a izbucnit Ăn plĂns și a spus: ‚Adu-l aici, te rog!’”.

Ei bine, cu toate că eram foarte înfometat și foarte slăbit, iar mâncarea era pe masă, am spus: „Vrei să te întorci la Dumnezeu suficient de mult încât să te pleci chiar aici pe genunchi și să rămâi până când vei îndeplini condițiile?”. Ea a răspuns: „Da”, și s-a plecat, soțul ei de asemenea, și eu împreună cu ei. Am invocat făgăduințele, iar la ora 16:30 el s-a ridicat biruitor. M-a apucat de mână și m-a purtat prin toată casa, strigând tare; atunci și ea a obținut biruința, s-a ridicat și a început să sară. Am avut un timp binecuvântat. Am mâncat – eu, pentru prima dată în 6 zile – am spălat vasele la ora 18:00, apoi ne-am urcat în șaretă și am mers la sora ei. Femeia a sărit din șaretă și a strigat „Aleluia”, iar sora ei a venit alergând și plângând. A luat-o în brațe și ne-a rugat să intrăm pentru a ne ruga pentru ea. Ne-am plecat cu toții pe genunchi în bucătărie, căci era cald acolo, și am început să ne rugăm. La ora 20:00 a venit soțul femeii nemântuite, tot murdar din mina de cărbune în care lucra. Soția a sărit în picioare, l-a luat în brațe și a spus: „Încerc să mă întorc la Dumnezeu; ajută-mă, ajută-mă!” El a început să plângă și s-a plecat în rugăciune împreună cu noi. El a obținut biruința primul pe la ora 22:30; apoi a început să se roage pentru soția lui așa cum puțini au făcut-o. La ora 5:20 și ea a obținut biruința. Asta era duminică dimineață. Mă simțeam mult mai bine, și L-am preamărit pe Dumnezeu până când mâncarea a fost pregătită. Oh, cât de minunat a fost Isus atunci! Nu numai că mă vindecase, dar mai câștigase încă patru suflete în decurs de 16 ore. L-am preamărit pe Isus. M-am așezat la masă, dar nu am putut să mănânc; a trebuit să mă ridic, având ochii scăldați în lacrimi de bucurie. Isus era atât de real, atât de prețios, încât m-am înfruptat din prezența Sa. Cu toții ne-am plecat în adorare, până când fiecare și-a înălțat inima în preamărire. Acesta a fost un serviciu minunat de rugăciune și preamărire, oprit numai pentru a fi continuat la ora 23:30. Atunci gazda a spus: „Acum, frate, trebuie să mănânci ceva, așa cum ai mâncat împreună cu noi dimineață”. Așa că am mâncat; dar parcă fierbeam în continuare, având inima plină de mulțumire. Cred că am fost primul care a realizat ceea ce Dumnezeu făcuse pentru mine. Pe măsură ce puterea revenea, și volumul laudelor creștea.

Apoi a urmat o lucrare remarcabilă de-a lui Dumnezeu. Am rămas acolo peste Sabat, am predicat în seara respectivă, sau mai degrabă am avut o întâlnire; căci totul s-a transformat într-un serviciu de preamărire, fără prea multă predicare. Ne-am retras la ora 12 duminică seara. Toți cei patru care fuseseră mântuiți au căutat sfințirea pe parcursul zilei de duminică.

Când m-am trezit luni dimineață la ora 7, i-am găsit pe toți patru în bucătărie; se luptaseră toată noaptea, iar fata care primise mântuirea la prima noastră întâlnire de sâmbătă seara, era împreună cu ei căutând sfințirea. Am rămas acolo toată ziua de luni, luptându-mă pe tot parcursul nopții de luni, iar la ora 9, în dimineața zilei de marți, toți cinci au obținut biruința desăvârșită. Am rămas acolo până după masa de prânz, când am fost puternic impresionat să mă întorc la locuința lui John; când le-am spus, ei au reacționat în felul următor: „Frate Bevington, noi vrem să rămâi încă o lună”. În timp ce eram încă la masă, predicatorul metodist a intrat și li s-a alăturat rugându-mă să rămân și oferindu-mi biserica pentru cât de mult timp Domnul dorea să o folosesc. Asta m-a uimit, căci cei cinci care-L primiseră pe Domnul aveau acolo rude care căzuseră de la credință, iar rugămintea lor părea să aibă motive bune. Dar m-am dus în șură și am cântărit problema cu grijă în rugăciune; dar acel „Întoarce-te la John!” a fost tot ceea ce am auzit. Predicatorul a spus: „Lăsați-l să plece; când va termina acolo, va reveni la noi. Între timp, vom povesti tot ceea ce a făcut Domnul, și ne vom pregăti mai bine pentru ca Dumnezeu să lucreze”.

Așadar, miercuri dimineața acest domn drăguț m-a dus înapoi la John, iar pe drum am împărțit pliante și am făcut reclamă întâlnirilor ce urmau să aibă loc. Am ajuns la John chiar când el se întorcea de la muncă; el a trebuit să recunoască puterea lui Dumnezeu în vindecarea mea, și a spus: „Doar nu vrei să mai susții întâlniri aici, nu?” Am spus: „Ba da, vrem să avem o întâlnire în seara asta”. El m-a întrebat: „Vei fi în stare să predici în seara asta?” Aici am avut o oportunitate pentru a folosi o mică strategie. Îi spusese de câteva ori soției lui că nu va mai merge niciodată să asculte un predicator al sfințirii, iar în ziua respectivă îi repetase: „Tu poți merge; eu nu merg”. Iar ea îmi spusese asta. Eu am spus: „John, sunt slăbit, dar nu cred că nu voi reuși să merg acolo... Vreau să te rog ceva. Aș dori să mă ții de braț și astfel mă vei ajuta să am mai multă putere”. Am continuat: „Tu nu trebuie să intri”, cu toate că acesta era chiar scopul meu. Așadar, fiind un om inimos, nu m-a putut refuza. Ei bine, m-am rugat tot drumul ca să știu cum să îl fac să intre în biserică. La ușă am spus: „Am mers bine, John, și mă simt suficient de puternic pentru serviciu. Dar s-ar putea să cad acolo, ceea ce ar întrerupe întâlnirea, iar tu, fiind înalt, m-ai putea prinde și ai putea astfel preveni un accident”. S-a scărpinat în cap și, în final, a trebuit să se supună. Am reușit să-l ajut să treacă peste toate ideile preconceptuate, iar acum stătea chiar în dreapta mea.

Următoarea seară am repetat totul; iar a treia, vineri seara, nu a mai trebuit să-l rog; și înainte de a ajunge la jumătatea predicii, el venise deja în față. S-a rugat la fel ca toți. Sâmbătă seara, el împreună cu alții au venit în față și au rămas acolo până la ora 4, în dimineața zilei de duminică, unii dintre ei obținând biruința. Soția lui John era printre ei, căutând sfințirea. Am rămas acolo toată ziua de duminică și luni până la ora 6, după 36 de ore de rugăciune, laudă și predicare...

Iar acum urmează o altă cale prin care Dumnezeu lucrează cu copiii Săi. Duminică și luni am simțit că trebuie să plec, dar nu am spus nimic, și am predicat sau mai degrabă am încercat să predic luni seara. Dar pe parcursul întâlnirii au fost numai rugăciuni și laudă, și tot timpul am auzit acea voce care-mi spunea „Mergi, mergi, mergi”. Ei bine, am crezut că acest „mergi” înseamnă să merg la următoarea întâlnire. Următoarea dimineață i-am spus lui

John și celorlalți de acolo. John a spus: „Frate Bevington, lucrarea ta de aici numai ce a început. Cu toții planificăm cea mai mare întâlnire care a avut vreodată loc în această comunitate”. Ei bine, m-am retras în locul meu obișnuit pentru rezolvarea problemelor (șura). Dar din prima clipă în care am intrat acolo a început acel „mergi” și după trei ore a trebuit să renunț.

Următoarea dimineață, John a pregătit trăsura pentru a mă duce, așa cum ne gândeam noi, la gară, cam la 15 km depărtare. I-am spus soției sale și scumpului Frank rămas bun; dar soția a spus: „Nu pot să cred că lucrarea ta de aici s-a sfârșit”, și nu a vrut să-și ia rămas bun de la mine. Aveam bani cât pentru o treime din biletul pe care trebuia să-l cumpăr, dar am plecat. Parcursesem deja cam 4 km, când John s-a uitat în spate și a spus: „Cred că acela este Jim”. Am întrebat: „Care Jim?”.

Am omis câteva lucruri pe care trebuie să le amintesc aici. Când soția lui John mi-a scris prima dată invitându-mă acolo pentru a susține câteva întâlniri, ea mi-a spus că erau 14 suflete sfințite în acel loc, părinții a 7 familii. Așa că în prima sâmbătă seara, ultima seară în care am predicat înainte de să fiu vindecat, m-am gândit că, de vreme ce sunt 14 suflete sfințite acolo, ar trebui să avem o întâlnire de experiențe; așa că am încredințat întâlnirile conducătorului lor. Am auzit câteva atunci, dar nu suficiente pentru ca experiențele să fie foarte clare. Nu reușeam să înțeleg felul în care decurgea întâlnirea, și pentru că mă tot miram, i-am spus în final micului Frank: „Cine sunt cei care povestesc experiențe?”. „Sunt cu toții membrii aici, superintendentul, conducătorul și prezbiterii bisericii; toți sfințiți”. Când cel de-al șaptelea s-a ridicat, am început să mă îndoiesc de dreptul lor de a povesti experiențele... Am îndurat până la cel de-al nouălea, când n-am mai suportat și am spus: „Domnule (da, am spus „Domnule”; nu mă simțeam împăcat să îi spun „frate”), tu să stai jos”. El a spus: „Nu trebuie să stai jos când vrei tu”. M-am ridicat în picioare, mi-am îndreptat degetul arătător spre el, și am spus: „Tu stai jos acolo”, și vă spun că a căzut ca un vițel împușcat, dar și-a luat pălăria și s-a îndreptat spre ușă; aproximativ 80 au plecat. Au mai rămas 11 - fata care primise sfințirea în acel cămin din sat și încă 10. Ei bine, am predicat cât am putut de bine, apoi am plecat. Când ieșeam, soția lui John a spus: „Să stai în spatele meu, căci tot grupul este afară și nu știu ce vor să facă”. Când am ieșit pe ușă, cel căruia îi spusese să se așeze a început să strige cât îl ținea gura; dar eu am spus „Să mergem”; așa că am plecat. El și alții ne-au urmat la ceva distanță, numindu-mă în toate chipurile cu puțință pentru a se răzbuna.

Acum să revenim la momentul în care John, în trăsură, a spus: „Cred că acela este Jim”. Când l-am întrebat despre identitatea acestui Jim, el a spus: „Cel căruia i-ai spus să stea jos. Este vărul meu. Văd că este cu capul descoperit și strigă la mine să mă opresc. Dar, frate Bevington, nu trebuie să-ți fie teamă, căci am biciul acesta cu mine și am să te apăr, chiar dacă este vărul meu”.

Ei bine, el se apropia călare, strigând ca un vâcar: „Stop! Stop! Așteaptă!” și așa mai departe. Așa că John a oprit, iar el a venit, arătând mai degrabă a indian decât a alb. S-a repezit la trăsură, a pus frână, a sărit în trăsură, m-a luat în brațe și a spus: „Frate Bevington, roagă-te pentru mine. Am fost în iad din seara aceea de sâmbătă”. Am spus: „Tu Îl dorești cu adevărat pe Dumnezeu?” „Oh, da!” Am spus: „Îl dorești atât de mult încât să te pleci chiar aici, în această trăsură, pe acest drum public, și să-ți găsești calea la cruce?”. „Da, da”. Așa că am spus: „Oprește trăsura lângă gard, John”. El a făcut întocmai, așa că am coborât, el de o parte a trăsurii, iar eu de cealaltă parte. După aproape o oră, a izbucnit și a spus: „Oh, Doamne, Doamne, ai milă, ai milă! Oh, Doamne, salvează-mă de acest iad îngrozitor spre care mă îndrept!” Apoi a spus: „Oh, frate Bevington, vino aici! Oh, vino aici! Ia-mi mâna, căci alunec în iad chiar acum, oh, te rog vino aici!”. Am spus: „Nu, nu voi veni. Trebuie să te pocăiești!”. „Oh, frate Bevington, mă îndrept spre iad”. „Ei bine, dacă ți-ai fi primit răsplata, ai fi fost acolo de mult. Pocăiește-te! Pocăiește-te!”. Ei bine, am stat acolo lângă gard de la ora 9 până la ora 16:30. De trei ori au trecut pe-acolo rude de-ale lui, dar nu l-au putut convinge să iasă afară din trăsură. Unul dintre verii lui, un fermier bogat, a trecut cu o cireadă de animale și l-a întrebat pe John: „Cine este în trăsură?”. „Este Jim”. „Dar ce face acolo?” Jim a strigat: „Ajung la Dumnezeu”. Vărul lui a început atunci să ne amenințe pe toți; dar Jim nu s-a mișcat de acolo până nu a obținut biruința. Atunci a sărit în picioare ... și a plecat. „Ei bine”, am spus, „nu mai pot prinde trenul, așa că mă voi întoarce la tine acasă”. Asta era exact ceea ce aștepta.

Câți nu vor întreba: „Dar cum așa, frate Bevington; credeam că mergi la gară. Cum de Dumnezeu te-a condus la gară, și tu nu ajungi acolo?” Acum vine o lecție importantă pentru noi toți. Trebuie să ne amintim că nu suntem decât ființa omenești, iar Dumnezeu nu-Și descoperă mereu planurile dinainte, ci ne conduce așa cum vede mai bine. Dacă Dumnezeu ar fi încercat să-mi explice că vrea să-l aducă pe Jim în trăsura aceea, pe acel drum public, subiect al tuturor batjocurilor de care avea nevoie pentru a obține biruința, pentru a scoate denomiționalismul din el, mândria lui de a fi membru și experiențele lui din ultimii zece ani, antipatia lui față de predicatorii sfințirii care au frânt acea familia pașnică, scaunul lui confortabil din biserică Metodistă și tot ce decurge de aici – dacă Dumnezeu ar fi încercat să-mi explice mie toate acestea, m-ar fi trimis exact pe drumul opus. Dar uitați-vă la înțelepciunea Sa. El mi-a spus „mergi” și mi-a îngăduit să interpretez acel „mergi” așa cum am crezut eu, căci asta nu făcea nici o diferență pentru El. Vedeți, El a făcut o scurtătură pentru a realiza pașii necesari mântuirii lui Jim. Dumnezeu a știut că eu nu eram pregătit pentru asta, dar și că era necesar să-l transforme complet pe acel conducător, să-l rupă în bucăți, astfel încât să-l poată folosi.

Jim călărea și, deci, a putut ajunge mai repede decât noi. Când am ajuns la John în curte, atunci au intrat și Jim împreună cu soția lui. Ea a sărit de pe cal, plângând și suspinând: „Oh, frate Bevington, iartă-mă. Am fost în iad din acea sâmbătă seara. Am mers acasă și am intrat cu toții în sufragerie și ne-am pus pe genunchi”.

Apoi au urmat cele mai extraordinare 7 săptămâni din viața mea, chiar acolo în casa celui om. Nu mi-am dat jos hainele de pe mine și nici nu am predicat vreodată; dar am stat zi și noapte în rugăciune, plângând, suspinând, implorând, asediind Tronul pentru cei 300 de membrii ai bisericii Metodiste.

Unii au primit mântuirea și s-au luptat pentru prietenii lor; veneau cu căruțele, își aduceau provizii și deseori își hrăneau vacile, și stăteau până când toți primeau mântuirea și sfințirea. Apoi începeau să se lupte pentru altcineva. Asta a durat 7 săptămâni, zi și noapte; nimeni nu mânca mai mult de o masă la un interval de 24 de ore, și cineva stătea mereu la bucătărie pentru a găti. Pe inima mea era o povară atât de grea încât nu mă puteam ridica, ci stăteam tot timpul acolo; uneori veneau și mă hrăneau. Ei au spus că veniseră aproape 400 de persoane, și majoritatea obținuseră biruința. Din toate experiențele pe care le-am avut, aceasta a fost cea mai mare: unii se rugau, unii plâneau, unii aduceau mărturie, alții predicau; dar eu am stat în rugăciune, cu fața scăldată în lacrimi și, când totul s-a terminat, arătam de parcă trecusem prin 6 săptămâni foarte grele.

Cred că cel mai impresionant caz a fost cel al soției lui Jim, căci ea avea un temperament mai coleric. Înainte de această întâlnire, atunci când spunea experiențe, striga și alerga dintr-o parte în alta. Ea a fost prima care a obținut biruința și a fost sub puterea lui Dumnezeu timp de 6 ore, ceea ce a fost cu totul diferit, fără nimic din acel comportament hilar; dar ea era acum atât de umilă ... și vă spun că a trăit mântuirea după aceea. Ea împreună cu soțul ei, și mulți alții, da, mulți au stat acolo până când au primit sfințirea. Bineînțeles că vestea s-a răspândit prin sat, iar eu a trebuit să revin; și atunci au venit oamenii, predicatorul de asemenea a primit sfințirea, asemenea soției lui și a multora dintre membrii săi. Deci vedeți: merită să te încrezi în Dumnezeu și să aștepti după El.

Îmi place să rescriu aceste experiențe, și sper ca ele să aducă binecuvântarea multora, așa cum mi-au adus-o și mie. Rugăciunea adevărată, fermă, altruistă va mișca lucrurile; și trebuie să fim hotărâți în ceea ce spunem. O fetiță i-a spus tatălui ei care spunea că Isus nu a vrut să zică tot ceea ce a zis în Biblie: „Tată, dacă Isus nu a vrut să zică ce a zis, atunci de ce nu a zis ce a vrut să zică?” Am spus „Amin! Asta e ideea!” Am văzut predicatori în genunchi rugându-se ca Isus să-i vindece pe unii din membrii lor și se părea că se roagă cu toată inima; dar dacă rugăciunile lor ar fi primit răspuns, ei ar fi fost mult mai surprinși decât cei din casa la ușa căreia a bătut Petru. Îmi amintesc de unul care s-a rugat astfel, și apoi l-am auzit negând faptul că Isus vindecă.

Cu ani în urmă, susțineam o întâlnire lângă Lexington, Kentucky, iar Dumnezeu a vindecat instantaneu o soră de o boală pe care o avea de 8 ani. Predicatorul lor s-a ridicat la amvon și a negat faptul că Isus ar fi avut ceva de-a face cu vindecarea ei, cu toate că el nu stătuse pe picioare de 5 ani, dar a mers pe picioarele ei la biserică în ziua în care a fost vindecată. (Oh, consistență, tu ești o comoară!)...

Invitație

Moeciu de Sus, 9 – 14 august 2010

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 9 – 14 august 2011. Prezentatorii din acest an vor fi David Clayton și Howard Williams din Jamaica iar printre subiectele care vor fi studiate se numără: „De ce a murit Isus”; „Legea și umbra ei”; „Plata păcatului”; „Un drept prin naștere”; „Har și credință”; „Și dacă voi trăi?”; „Principiile fundamentale ale neprihănirii prin credință”; „Cunoscându-L pe Dumnezeu”; „Sacrifici pentru păcat”; „Noul Testament.”

Ca și anul trecut, întâlnirea va avea loc în minunatul cadru natural din stațiunea Moeciu de Sus, județul Brașov, la Pensiunea „Roua Dimineții” (<http://www.romania-turistica.ro/Cazare-Moeciu-de-Sus/Pensiunea-Roua-Diminetii>) în perioada 9 – 14 august. Sunt disponibile camere cu baie proprie pentru 2 sau 3 persoane la prețul de 45 ron / zi / persoană (225 ron pentru întreaga perioadă), preț în care sunt incluse 2 mese pe zi și închirierea sălii de conferințe. Plata trebuie făcută integral pentru toată perioada întâlnirii. Pentru copiii cu vârste cuprinse între 0 și 10 ani nu se percepe taxă. Ziua de marți, 9 august, este ziua în care se va face cazarea, dar nu se va servi nici o masă. Prima masă se va servi miercuri 10 august dimineața, iar ultima masă se va servi duminică 14 august dimineața.

Locurile sunt limitate, motiv pentru care cei ce doresc să rezerve, vor putea efectua plata în avans la Raiffeisen Bank, cont RO83RZBR0000060008039326 Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm ca după efectuarea plății să anunțați la numărul de telefon 0752211191 de unde veți putea obține orice alte informații de care aveți nevoie.

Pentru cei care aleg să vină cu automobilul, rutele cele mai cunoscute sunt Brașov - Bran - Moeciu de Jos (culoarul Rucăr - Bran, ieșirea spre Pitești, până în Moeciu de Jos, aproximativ 30 de km), sau Pitești – Câmpulung Muscel – Moeciu de Jos. Din centrul localității Moeciu de Jos se deschide un drum (la stânga venind dinspre Brașov, la dreapta dinspre Pitești) în prima bifurcație (8 km) către Moeciu de Sus (fiți atenți la indicator!).

Coordonatele GPS sunt N45.4432640° E25.3303108°

Pentru cei care aleg transportul în comun, traseul este următorul: sosiți în Gara Brașov (dacă veniți cu microbuzul, asigurați-vă că știți unde trebuie să coborâți pentru a ajunge ușor la obiectivul următor); vă deplasați la Autogara Bartolomeu. Pentru a ajunge acolo, trebuie să luați autobuzul 23 barat (din Gara Brașov), a cărei stație este în partea dreaptă a gării. Coborâți la Autogara Bartolomeu (punct de reper este stadionul). Din Autogara Bartolomeu pleacă autobuze la fiecare 30 de minute spre Moeciu de Jos, atât în cursul săptămânii cât și în weekend. Din Moeciu de Jos pleacă autobuze spre Moeciu de Sus. Programul lor de funcționare este următorul: de luni până vineri: 8:00, 13:30, 16:00, 17:30, 20:00; sâmbăta și duminica: 8:00, 16:00, 20:00. La întoarcere, autobuzul Moeciu de Sus, Moeciu de Jos funcționează după următorul program: de luni până vineri: 5:30, 6:30, 8:30, 14:00, 16:30; sâmbăta și duminica: 8:30, 13:00, 16:30.

Vă așteptăm cu inimile deschise!

Prieteni de la „Divina Vindecare”

Obiectivul lui Isus

Dumitru Viorica, 2003

Satan de-ndepărta înfrânt
Din pustia ispitirii.
Isus rămase la pământ,
Sleită-i este vlaga firii.

Dar îngerii au venit la El,
Cu vești de mângâiere și alin,
I-au adus hrană plină de zel,
Ștergându-I lacrimi și suspin.

„Recăpătând puterile pierdute,
Inima Lui mare, s-a îndreptat spre om.”
Cât m-au uimit aceste rânduri scurte!
Ce alegere făcu pe loc, divinul Domn!

După greaua încleștare,
Cu răul, în pustie ispitit,
(De mic, în orice-mprejurare,
Chiar în familie necăjit.)

Putea să-Și ridice mâna sus,
Să-Și șteargă fruntea de sudoare,
Și să dispară mai presus
De lumea noastră muritoare.

Dar El, S-a îndreptat spre om!
Oriunde presăra o binecuvântare,
Ca fructe bune dintr-un pom,
Așa da El, oricui o alinare.

Dar tu, creștin al timpului de azi,
Când te refaci după o probă dură,
Te-ndrepti spre oameni, sau decazi
În văicăreli fără măsură?!

De te-odihnești în vreun concediu
După un an de munci obositoare,
Revenind în același mediu
Inima ta, spre ce se-ndreaptă oare?